بسم الله الرحمن الرحیم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

ليکوال : رفیع الله (روښن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمریز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه‍.لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وو بپانې پرلیکه کړي او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل يې پخپله پښتنه غيرږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مينې او عاطفې درس راکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخودرویه غاټول ورژمي

د پښتو ژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وایي: ((دا دستور دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و د رحمان له شاعرۍ))
ربښتیا هم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه راووځي او چې د چا د زړه مانۍ او د احساساتو او هیلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه یې دود نه پورته کېږي.
خو دا یوا ځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کیفیت څخه د قال کیفیت ته بیایي، بلکې د هر ځله خود طبیعت لوربیني او پر بشر او د هغه پر چاپېریال د فطرت پېرزوینې هم د انسان احساس ته ومبي .معنا دا چې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکر او لید لورې د شرایطو او حالاتو په زولنو تړلې او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعر او لیکوال خو بیا په دې اړه ډېر زر اغېزمن کېږي، د هغه زړه او ضمیر د شګو کمر دی، چې د جوړولو او نړولو لپاره یې کوچنۍ پلمه په کار ده، هغه له شګو خیالي سلیماني قصر جوړ، د سرابو د بوال تر ې تاو او د بنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتښه سرب او فولاد ذوب(ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته تغرکړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي، دامنيت لپاره يې د دېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او راښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيا د امانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبۍ ترې سقراوژمۍ يې زمهريرشي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

د دې کشمکش يو تن اسير، د خوف اورجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې د ميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نړۍ د لمبوغرونه او د خيالي سل پوړيزو اسمانڅکو د شاعرانه مهندسۍ وړتيا د دې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به د شل،يوويشت کالوځلمي وي خو داداب او ليکوالی په ډګر کې يې عمرله تې خوره کوچني ډېرندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام اېښودنې عملي زمينه برابره شوېده .

روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوندکوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسوته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواداو دافغانانو په څېر زړه ماتې ملت کې يې په اوړوکې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن دهمدې سوژو په اوربل کې ګلان اېښي او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.

که څه هم دافغانستان په څېر دردېدلې ټولنه کې چې لاهم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ښلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمی نشته خو دسوژو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب او سوزوته پام وراوښتل ذهین ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.
ادبیان ،لنډه کیسه،واقعیت ،نه بلکې د واقعیت تمثیل بولي،خو د روشن کیسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعیت دي،دده د کیسو سوژې یا کورنی تاوتریخوالی،یاناسم دودونه یا نېستي او تنګ لاسي،یا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او یا روان سیاسي ناورین دی.
که څه هم پښتانه ادیبان د لنډې کیسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کیسه لیکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرین ته اړتیا لري،هیله ده چې د پښتو غزل په څېرد پښتو کیسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوینو سره وځلېږي او زموږ دځوانی پرمهال یې پېغله کړي، زه چې د پښتو کیسې د حرکت سرعت وینم د هیله مندی تر څنګ یو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محرومیت پیر وو ، داوس په پرتله لنډې کیسې ته پام ډېر وو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښایي ډېر پرمختګ شوای وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کیسې یا شعرلیکلو ته وخت ورکړي.
((یو خوښایست په دنیا ډېرشو_بل دچاپان رختونووکړل پساتونه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دلنډې کیسې مبلغین او لنډې کیسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به یې دوه درې کیسې لیکلې نن وینو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې یوه کیسه هم نه لیکي.
خوله نېکه مرغه ښاغلي روښن شعر او کیسې ته کار ویلی، تر او سه خو په پوره مینه او لېوالتیا دا کار کوي، هیله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.
هر شاګرد ، استاد اولاربښوونکي ته اړتیالري، هرڅوک باید وروزل شي، دهر چا دکار نیمګړتیا او نوښتونه باید دیوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پیلوونکی)همدې لاربښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو یوبل حقیقت چې باید له لوستونکیو سره شریک کړل شي، دادی چې له روښن سره هېڅ هم دا مرسته نه ده کړې، تر ما پورې چې ((خوریې، او ددفترهمکارمې هم دی))، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېړي او نا راستي کړېده، (ښایي لوی لامل یې د چاپان رختونه ،بوختیاوې او دپونډ او ډالرولېوني مینه وي) ده ته هېچا نه دي ویلي چې کیسه څنګه پیل کړه ،اتلان او کرکتران څنګه وروزه ،کیسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته او غوټه یې څنګه پرانیزه، هغه خودرویه بیاباني غاټول دی ،که کیسې یې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنیکي نیمګړتیاوې ولري نو زموږ تقصیر دی.
خو دادوه نصیحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نیولي چې په کیسه کې ډېر کرکټرونه مه راګډوه ځکه چې پالل یې سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهيم درنه تکرار او ليکنه اوږده نشي.
په هرحال کيسې يې د ډېر ښې موخې ، ښوونيز او روزنيز پيغامونه لري، کيسه تربلې يې کيسه ييزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مينه يې تانده او ځپانده ده ،که څه هم بوختياوې يې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هيله ده په نږدې راتلونکې کې دده د ډېرو برياوو ، علمي ،تحقيقي او تخليقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان اوبيا د علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خو بايد د الفت افکار،اثار او مزارهم پرې اغېز وکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له برياوو او خوښيو ډک سباوون په هيله.

محمد حسن حقيار
۵_۱_۱۳۹۰هجري لمريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنو لوستونکيو:- دانقلاب کلونه د جنګ له غميزو سره چې تړلنه يي له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، د بې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري ،فقر او بدبختۍ يې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه يي هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان يې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونو کې خپل لياقت او مهارت ښايي ؛ يو له هغو استعدادونو څخه هم ځوان ليکوال او شاعر ښاغلی رفيع الله روشن دی، اروا ښاد پوهاند عبد الشکوررشاد وايي:

زمانه چې پر مدار د کيـــــــــنې راشي
دکمال په منارو تکــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بيا الفت غوندې ښېوا شـــــاعرپيدا شي

دا دحقيقت نه لرې خبره نه ده چې هيلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بيا بيا ځوانېږي دادی بيا نن د الفت صاحب په په باغ کې يو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو ځانګو کې ډېر د هنر ګلان وسپړي دا دهنر ښکلا نوی تړوکيدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصيت چې راتلونکې لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې تری ډېرې هيلې کېدای شي ښاغلی رفيع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې يې د لنډو کيسو په ليکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسيزو کې پيدا او لوی شوی ؛لکه يو ماهرعکاس دخپلې تړلنې دعيني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ريالستيکې کيسې ترې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلوموي او دلوستونکي د توجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبورکړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روښن د خپلې د ټولنې فلکورسره بلد او د ټولنې په ناخوالویې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي او دامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې د انقلاب په کلونو کې د خپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تر اخره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غوا ړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وخپړي او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روښن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسي محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

د خورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په پلمه

غوښتل مې چې د کیسه لیکنې د ګر ته دراوتلو او د خپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره دزړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې داتشه د که او دااړتیا یې پوره کړه او پدې بوختنه نړۍ کې د تکرارالمکررات لوستلو ته ځوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو داپه ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او داد ب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته وو ایم چې تر هرچازیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هڅولی یم، زماهره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند او ډېره مینه لوستې،د کلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلو خورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ وېستی یم او که دده زیار او پام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې دچاپ په ګانه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکارښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقیار) هم چې تل یې ماته دخپل پلار مینه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې دخپل پلاربېلتون ندی احساس کړی، منندوی یم، زماهره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درنې خور زرلښتې حفيظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لوريينې او مينه ناک چلنديې په نااشنايۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختـه نړۍ (کاناډا) کې يې زما دکيسولوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم.

له ګران ورور رضاخان (ايوب زاده) څخه هم ډېرمننندوی يم چې ددې کتاب په سرڅېړه کولو(ډيزاين)کې يې زحمت وويست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه.

لـه هغـو لوسـتونکيو مخکـې ترمخکـې بخښـنه غـواړم چې ښـايي ځينې کيسې يې په طبيعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازمـا لـومړۍ ټولګـه ده نيمګړتيـاوې بـه پکـې ضـروروي خـو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کوروډان
رفيع الله روشن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړتور خم ځنځير

کله چې د افغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نو بیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یو چکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست وم چې د تره ځوی مې موټر کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره د فامیله غوښتل شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر څو به ببرته راتلې نو د دوارو خواوو د کرایې هومره پیسې به د ماشومانو په درملنه، باندې لږېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره مو کوله چې څوک باید ولاړ شي ،له ډېر جر او بحث نه وروسته پلار د ګوتې په نیولو سره ما ته اشاره وکړه او ویې ویل چې ته باید ولاړ شې؛ زه چې د دې خبرې اورېدو ته ډېر لېوال وم ،په اورېدو مې په زړه د خوشحالۍ ساړه راننوتل د ډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې را ته یو غټ او قیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطا وم ویل مې چې کله به دا شپه سبا کېږي ،خیر خو شپه سبا شوه او سهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټر راغی او پکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښیناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټرکې کېناستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډار هم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښې نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه د کلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په څنځیر کې پاکستاني پولیس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښین دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ، او د څنځیر په لور پلي روان شو ډېر زیات بیرا و بار و په هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اوو بجو بند یده نو هر چا به بېړه کوله څو مره ژر چې امکان لري باید له څنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې څنځیر ته ورسېدم نو لکه دیولار ورکي په شان مې اخوا او د ېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کلیوالو خبرې یو شور جوړ کړی و ، په همدې سوچوا و فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر) ولاړ ول د پاکستان پولیسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې او زمونږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خو زمونږ د عسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دود ربدلو وایې، مګر ما داسې تصور ورکړ چې ما هیڅ هم نه دي اوربدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیا د ماجره له غږ سره یو ځای په چپه اوره دیو درونـد لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختیاره چیغه ووځي مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې یو پاکستانی پولیس ده له پتکو او رټولو وروسته یې له لاسه ونیولم او کش یې کړم په دې وخت کې مې زمونږ د ټولني په خدمتګار (پولیس) په لورپه نهیلي انداز وکتل، خوهغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه دده د مسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونیولم او ګوښه یې کړم ، راته یې ویل چې ژر شه او د چایو پیسې راکوه ګني درته خه به نشي، ماورته وویل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهیدم چې دا په هر افغان چه ددې ځنځیر څخه تېرېږي ددوی کلنګ دی نوراته ویې ویل هسې زمونږ وخت مه ضایع کوه او کنه نو (اې سې چو صیب) ته دې بیایم ماله ځان سره وویل چې زه هغه خوبه دومره ظالم نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځیرنه په لېرې فاصله کې یوه غرفه وه او هلته یو تور سړی پکې په څوکۍ ناست و اخبارته په کتلو یې سرټیټ اچولی وه او داوږې په سریې رقم رقم نشانونه په دروېشۍ ښومبلي وو ، دغه عسکر چې زه یې دلاس نه کلک نیولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولم او په اوردویې ورته څه وویل خوزه پرې پوه نشوم اوله یوې بلې سلامۍ سره روان شو؛ناست سړي په ډېر غرور سره سرله اخبارنه راپورته کړاو مخې ته ایښې د چایو پیاله یې راپورته کړه او ویې ویل خیر خو به وي کنه څوانه چرته روان یې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او وېرېدم نو د ځان د خلاصون لپاره مې د واده پرځای د مړي کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استعمال کړه او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کړس کړس یې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یو شان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچنی ایا ستا پلار ،تره اویا مشر ورور نشته چې ته مړي ته روان یې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم یوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما داسکوت مات کړاو په ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي .له دې سره یې راته وویل زموږ د چای پاني پیسې راکړه او ورځه؛ ماورته وویل چې له ماسره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکواو ګوابنونو یې مجبورکړم چې پیسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړاو دوه سوه روپۍ مې ورته ونیولې ، دایې واخیستې اوویې ویل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته یې ورکړم ،ماورته وویل چې له ماسره خونورې نشته .له دې سره یې زما جېب ته لاس کړاوټولې پیسې یې واخستې او روان شو ماته یې هم د تلو وویل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پولیس ونیولم اوده ورته خندل او روپۍ یې ورکړې اویوبل ته یې لکه دانګریزانو په شان دګوتو نیولو سره ټینکیو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کرل- ربېل. د خیال په د نګو ماښیو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلي لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نڅدې کورونه، کروندې او پلي روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونیو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو یې دا هرڅه د انسان ګټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رد ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا دربیم ځل دی چې زما د پوښتني په ځواب کې تريې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بیابه مې وویل:نه، تېروتې یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله يې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونوکې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو پښتنه يې؛ نوبیادې نوم ولې د (درى) ژبو دی !؟
په کړس يې وخند ، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !
- ښه نو څه راته وایې؟
- بربښنا !
- څه څه ! دا درته چاویلي دي !؟
حیرانه شوه اوماته يې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاویلي دي؟
- ويې ویل زما اصلي نوم بربښنا ده.
- ما وویل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وایي، نور په کورکې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېي معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ تروړخې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شریکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او ویې ویل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغیر د مرګ له ورځې بل څه وانه ورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وایې.
- اوهو نازولیه درته وایم یې !
- ښه نو ووایه، همدا اوس او کنه نو...
- وترهېده، کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل یې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته ومې ویل: ووایه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه یې وویل: ولې داسې وارخطا یې ؟فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه شیبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.
ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.
زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.
د مرستې په نیت ورټیټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، یوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.
اوه زما خدایه دا خو برېښنا ده کنه ! !
هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ښلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل:
زمورږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شوخوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم داخبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه اوخپله ژمنه یې سرته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ړزه تصوير

کلـه يـې چـې پـه لمړي ځـل ولـيـدل اوزړونـــه يـــې ديوبـــل پـــه ختيـاركې وركـړل ،نوهغـــه وخـــت شـــوكت پـــه بازاركې د سيميسارى دكان درلوده،يوه ورځ په دكان كې ناست وه چې دكان ته يوه نجلۍ ورننوتـه، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښايسته وه چې هرڅه يې ترې هېركړل اوپه ننداره يې شو ،هغه راغله اوپه شوكيس كې دننه غمي دارلاكت ته چې ګردچاپېريې غمي ول اوپه منځ كې يې د زړه تصوير جوړشوى وه يې سره ګوته ونيوه.

داپه څودى؟ ،خوچاته يې وايې دى لاداسې په خيالونوكې نه وه ډوب شوى خداى خبر چې دخيال ښاپيريو به كوم باغ حرم ته بيولى و ، نجلۍ ورڅخه پوښتنه كوله خوده هېڅ هم نه ويل اوغلى ناست و جينۍ فكروكړچې كېداى شي دى كوم تكليف لري ،اوهسې په دكان كې ناست وي اصلاً دكاندار كوم بل څوك دى،خوده خپلې سترګې دهغې پرسترګوكې ګنډلې وې ،اخرهغه ترې روانه شوه غوښتل يې له دكان نه ووځي چې په شوكيس اينبي ناشكن پياله يې دټكري په كومه شمله كې ونښته ،لاندې پرسمنټو پرېوته اولكه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتسبود دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو دخیال له رنګینۍ دنیا څخه راووته ،نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ،غوښتل یې دپیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه دانسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي، بله به واخلم هغې ورته وویل قېمت یې څودی چې درېې کړم ،ده ورته وخندل ددې قېمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نویو ځل یې پخپل ځان هم یو ځټک نظر تېر کړ، خو دهغه په سترګو کې یې دځان لپاره ډېر څه ولیدل، دهغه سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه، بخښنه یې وغوښته اوروانه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې درېې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول، ده غوښتل چې له ځانسره یې وغړوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم، خو هغې څه ونه ویل او ولاړه، یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې دشوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده اوسم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داخل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکټ ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکټ په لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قېمت څوروپۍ دی ؟ددې قېمت ته نشې پوره کولی ،څه ! ! ولې دادومره قېمته دی څه !؟ هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته ځرنګه خبرې کوې
زه وایم چې ددې قیمت څورو پۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې
وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه
ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه
دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قېمت یې چې
دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکتونونه دکانونه ډک
دي،هوخوپه دې لاکت پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې
وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس
که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته
وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده
یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ
ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې
خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو !! هغې ورته وویل
ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته
دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته لیونی
شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې
کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !اهغې
هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه
نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکارېده ،شوکت وویل
ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې
حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی !! پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانـه شـوه اوس دخـدای پامـان بیابـه ګورو ،اوهـو تـه خـودومره ژرزما پـه زړه پـوه شـوې اوس نودهلـک دژونـدهره لحظـه لکـه دکـال پشان تېرېده له دې نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولوسره به یې یوبل ډول چلندکاوه ،هېڅ بـه پـه کورکې نـه کېناسته ،سهاربه لمانځـه وخت ووتـه اوماخستن بـه راتـه .لـه چاسره بـه یې زیـاتې خبـرې نکولې ،اتمـه ورځ وه چـې سـپوږمۍ شـوکت تـه زنـګ وواهـه هغـه اوکـی کړبلـې !سـلام ،وعلـیکم سـلام ،اواز دنجلـۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نـه ! پښـتنه یم ! !اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم،خوماته ځای وښـایه کنـه چـې درشـم ،ښـه نـو ......ځـای .تـه راشـه اوزه انتظارکووم،شـوکت خپل دکان کوم بل ملګـري تـه وسپاره اوپـه بېړه روان شوه کله چې ورسـېده اوسـترګې یـې پـرې ولګېـدې نولـه زیـاتې خوښـۍ نـه یـې وروځې پورته پورته کولې.
زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسوکورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زمـا پلاربـه مې چېرتـه تاتـه درکـړې ځکـه چـې هغـه دبرغـټ فکرلـري اوبـل زمـوږ رواجونـه دومـره سخت دي چې هغه ستا پـه وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویـل چې زما تـه پکـاریې سـتادپلار رواجونـه اور سـمونه مـې پکـارنـدي،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپـه کـورکې وواپـه چـې سبازما کـورنۍ ستاسـومېلمانه دي ،نوځـه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرنګه کور کې وايم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خيررادې شي خوزه په کور کې هيڅ هم نه وايم.
سباشوکت خپله موراودتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته يې هغوی سره دخپښۍ خبره ياده کړه خوپه ځواب کې يې ورته وويل چې موږ ته يو څه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي رښتيا هم چې جوړې په اسمانونوجوړېږي.
دريمه ورځ يې دستمال ورکړ اوکوژده وشوه ،له څو مياشتو وروسته يې واده هم تيار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتني شوکت وېرولې وه چې پلار به يې ترې زياتې پيسې او خوړه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره يې ډېر احسان وکړ،ولور خوځه چې حتی له پښتني سره يې زياته مرسته وکړه او زيات دکور سامان او دضرورت وړ شيان يې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ يې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځايه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښايسته وه چې نجونې يې هيڅ پرسيل نه مرېدې ،اوهيڅ يې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته يې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له متهو ونيوه اوخپل تخت ته يې بوتلله ،له څوشېبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماماګانو څو پېغلو لوړګانو پرې یو څه ریشخند وواهه او کورته راغی موریې ورته راغله او پرتندي یې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ، پښتنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلې یې کولې ،شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بند کې وځړول او د پښتنې خواته راغی ،دهغې پراوږه یې لاس کېښود دنوي ژوند اونوي کور مبارکي او ښه راغلاست یې ورته وویل،پورته یې کړه اوله ځانسره یې په پالنګ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ یې نه ویل ،شوکت ورته ویل ګوره پښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت په شان به راته ناسته یې او هېڅ به نه وایې. ته پوهېږ ي چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي او تل مې ترې ته غوښتې یې او اوس به ته راته ګونګه ناسته یې داسې امکان نلري ته باید له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ،پښتنه مسکه شوه سترګې یې وزبېښلې اوډ برپه زوریې ببرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس یې خپلې چپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بیک یې خلاص کړ،دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي ،پښتنې له بیک نه یو شی رواخست او دشوکت مخته یې په لاس کې زړوند ونیوه داهغه لاکت وه چې له برکته یې نن شوکت او پښتنه په یوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند یې سره یخپل نري تاروتاړه،نو پښتنې لومړی په لاکت کې دزړه تصویراوبیا خپل زړه ته لاس ونیوه او ویې ویل پوهېږې ! نن دوه زړونه یو کېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوالي

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې يې په داسې حال تکيه وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو په واسطه درولی و اوټاير(عربه)يې په هواوه، په تورو ،خيرنو اوچاودو ، چاودولاسونو کې يې له ناوای څخه رااخستې ډوډۍ داسې کلکه نيولې وه تابه ويل چې څوک يې ترې اخلي، په خولې يې ورڅخه کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به يې چې په ستوني کې بنده شوه نوغاړه به يې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې يې غړپ کړې وای له ده سره نورواړه هلکان هم ول ،خوهغـــــــوی دده په شان مايوس اومانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالارا پيدا شي او بارورسره وي چې پرده يې ترکوره اويا هم دموټروترتمځايه پورې يوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاره کله به مې ځان يو طرف او کله بل طرف ته کړ، تر ځو دده
را باندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه يم.
تربنا يسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه
،خو ماهم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل
کارپسې روان شوم،سودا مې وکړه،سودا زياته وه اونه مې
شول کولای چې پخپله يې کورته دننه کړم نو مې له ځان
سره همغلته په ښارکې پربکړه وکړه چې، که
زما تروررسېدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم
يو څوروپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به راسره کورته دننه
کړي،همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته
راورسېدم ګورم چې دی لاهماغسې د تېرپه شان ناست دی
خو دا ځل يې سر دلاس ګاډي په ديوال پورې لګولی وه
او دغم او اند ېښنو په سوچنو کې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېرو ر څخه مې دودرېدو هيله وکړه، راغلم مخې ته يې
ودرېدم خو دا چې موټرراسره کرايه ټکسي وه نونه مې شول
کولای چې دده په تندي کې دغم او اند ېښنو کرښې ولولم
او ځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه
کېښوده، واوره !لدې سره ژرراپورته شو سترګې يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنبلې ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې وړې ؟دده په داسې وړو خومجبوروخبرومې لـه سترګواوښـکولارې وکـړې،زړه مـې خـراب اوسـتونی مـې بندشـو دخبروتـوان راسـره نـه وه لـه لاسـه مـې ونيـوه راځـه ،هغـه ماتـه حيـران ،حيران کتل ښه نوچېرته ځو؟غاړه مې تازه کړه راځه په دې مـوټرکې سـو داده هلتـه بـه يـې زموږ کورتـه دننـه کـړې اويوڅورو پی به درکړم ،ژربې پرځمکه پرتې ربړي څپلۍ چې څوځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښوکړې ،راځه چـې ځو ،پـه مـوټرکې کېناسـتو ،زه دده دې حالاتوسـخت وځورولم ،خودی ماته زيـات متوجه وه غوښـتل يې يوڅه راته ووايي ،بېرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شـوې دی !؟تـه خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پـاکې سـوتره سـپينې جـامې ،موراوپلار،وروڼه اوخوينـدې بـه هـم لـرې نوبيـاولې نااميـده يـې !!؟کـه ژاړم نوبايـد چـې زه وژاړم ځکه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلـک خبروحيـران کـړم په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسـۍ اوپـه ده کـې بيـادده شـجاعت اونرتـوب تـه وکتـل نوزيـات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره خودې دا بخت دومره سپېره نه وای، ما یې پر سرلاس راکش کړ، نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تا سره ناست وو یوځه طبیعت خراب شو ، په کړس کړس یې وخندل او ورسره متصل یې له سترګو څخه یو دوه ګاټې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسو یې سترګې وچې کړې او په موسکې لهجه یې وویل ماویل چې دا څه خبره ده دا خو څه زموږ لمړی ورځ نده چې جوالي توب کوو ، په دې وخت کې کور راورسېده او دده خبرې په نیمه کې پاتې شوې ، سودا موله موټره راکوزه کړه ، ډرېورمې رخصت کړ، هلک یوه پنځوس کیلویي بوجۍ چې اوږه پکې ول رانېغه کړه ، واړه او تنکي لاسونه یې ورته له ملانه راتاو کړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره دغوړیو غټ ټیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورته دننه شولوځای مې ورته وښوده ، بوجۍ یې کېښوده او له سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې ورپسې راوتم ده هغه نوره سودا هم راورسوله دا چې دکورلا رلږمخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بره وه اولړشان پېچومی وه نوهلک خوله خوله شوه ،لمن يې راونيوله ترخوپرې خپل د مخ اوتندي خولې وچې کړي خوهغه هم په اوږو سپېره شوې وه ،لاس يې راتاوکړ اوترڅنګلې پورې په لستونې يې خولې پاکې کړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخواري وغواړي همداسې روان شو زه به ولاړ شم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه مې لاس ورته کېښود ،ايا ته هروخت همداسې کوې له چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتندې يې خولې روانې وې بيايې مخ دلاس مټ پلوته واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ يود پنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلک ژرخپل مخکې جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره يې څه وويل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي ،ولې کمې دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماويل چې له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايه درکړم که ترمارکېټه پورې راسره ځې نوهلته به يې درته ورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه باور راباندي کولی شي نو همدلته به يې درته راوړم، نـورمې نـودده صـداقت او شـجاعت لـه سـترګو يو ځل بيا اوښکې رواني کړي، سلګيو واخستم، لاس مې ترې راتاوکړ غېږې ته مې رانږدې کړ، هلک ځان رانه لرې نيوه نه ګوره زما کالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم درته ناپاکه کړي! نورمې هم په غېږکې ټينګ کړاوښه شېبه مې لـه ځانـه سـره جوخـت نيـولی و، دده پـه ګرمو اوښـوکومې پـه خپلـه سـينه لونـدوالی حـس کړسلګيو واخست، بېرته مې پرېښود، پوښتنه مې ترې وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه، دکوم ځای يې، پلار دې څه کارکوي، بل وروريې...؟

درلوده مې خواوس نه، نوم مې جواد دی، پنځه کاله کېږي چې پلار مې مړشوی، هغه د سرطان په ناروغۍ اخته وه اويـو بـل ورورمـې درلـوده چـې لـه مانـه مشـروهغه هـم پروسږکال ايران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په يوه سـاختمان کـې ددرېـيم منـزل لـه خـوازې څخـه راپرېوتـه اومړشو چې د بروخت يې مړی هم مورته چانه راکاوه، اوس مـې پـه کـورکې يـوه بـوډۍ مـورده چـې هغـه هم ناروغـه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مرګ په بستر پرته ده خو دا يې راته ونه ويل چې د کوم ځای دی دا چې زه يې هم ښه وځورولم نورد پوښتنو وس هم راسره نه و ورته مې وويل چې دا پيسې ټولې ستاشوې اوکه کمې مې درکړې وي نوراته ووايه چې دريې کړم، څه ټولې زما شوې ! !؟ ماته خوخلک د شلورو پيو نه زياتې نه راکوي دواسکټ جيب ته مې لاس کړ هغه دستمال چې په همدې ورځ يې ماته په کورکې راکړی وه ،ورکړ، دا واخله پکار به دې شي، هلک دستمال واخست ،روان شو خو د تللو په وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ماته تلوسه پيدا شوه بيا مې ورته غږ وکړ تا څه وويل ،هلک رنګ وواهه فکر يې وکړ چې ما به دده خبره اوريدلې وي نه هسې ما ويل؟

تا څه ويل ماته به يې حتماً وايې،هوهغه نن چې له کوره راوتم نو مور مې راته وويل چې زويه که کومه روپۍ کار دې وکړ نو له ځانه سره يوه ټوټه ياد ستمال راوړه چې دا سر مې راته زيات خوږشي نو پر هغه به يې ترم ما وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه دا به مې مورجانې ته ورکړم او په پيسو به نورڅه
واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جعلي پنځوسي

نن بیا دهرې
ورځې پشان
دلمر له راختو
سره له کوره
راووتل ،نری
نری یخ شمال
لړېده ،ځمکې

هم پر خپلو سپینو جاموچې له واورې څخه یې جوړې کړې وې دخلکوسترګې برېښولې ،خلکوپه خیرات کې ورکړې زړې او اوړدې کورتۍ ګانې یې اغوستې وې اودخپلو دندو په لور رهي شول،ددوی دواړو دنده یوه وه یوځای به یې کارکاوه خوپه یوه ځای کې نه !

ددوی وظیفه داوه چې له سهاره ترماښامه به یې لاسونه دبل چاپروړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونکیوتاسوبه هم په دې فکر کې یاست اوپه ذهنونوکې به موداپوښتنې اوړي راوړي چې دابدبخته څوک وو،ولې یې نوره مزدوري اوخواري نکوله چې دسوال اوګدایۍ مخه یې نیولې وه ! !خیرزه یې درته وایم دادواړه ((رشید))او((سعید))هغه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو،چې دعمرونوپه شپږ کلنۍ او اوه کلنۍ کې دیتیمۍ هغه سپېره څپېړه دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمخونولګېـدلي وه ،چـې دوی یـې د سـوال هغـې کنـدې تـه وروغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلاردوه کاله مخکې په یوه ترافیکي پېښـه کې خپل ژوند لـه لاسه وکړاو څومیاشتې وروسته یې مېرمن بل وروپـه نکاح کړه اوپردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ،مدرسې اوجومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نودوی تـه دوه کوچنۍ خویندې اویوه مور ورپـه غـاړه وو ،سره لـدې چې موریې اوس دبـل چادسرتاج وه خوتش پـه نامـه ساتنه یې ددوی پرغـاړه وه .لـه همدې وخت څخه راپـدېخوا دورځـې پنځـوس ،پنځـوس افغـانۍ پـه دواړو ورونو کره شوې که به لدې پیسو څخه یوه انه هم کمه وه نو دیوغم لـه پاسـه بـه پرې بل غم جوړ.
نـن بیاترناوختـه پوري وګرځېـدل خو پـه دواړو یـې ایلـه نهـه اویـا افغانۍ پیدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې لـه تیارې څخه هم وېرېدل اودتره لـه ډاره هم کورتـه نشوای تلای ،یوبل تـه مخامخ ودرېدل سعید رشیدته وویل که لاړشو کاکاخوبه مو لـه کوره وشړي ،وبه مو وهي او......
ددواړوسترګې له اوښکوڅخه ډکې وې حیران حیران یې کتل اونرۍ نـرۍ شـونډې یـې یـخ رېږدولـې ،ددواړو دپوزوسـرونه داسـې سـره اووښتي وو ،تابـه ویـل چې سور رنګ یـې پرې وهلـی دی ،دوی پـه همدې اند ښنـوکې وو ،چـې یوسړی یـې ترڅنـګ ورېـد اوددوی پـه معصومو څېرو کې دډاراوپرېشانۍ علت یې ورڅخه وبوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی هم په ژړا وسلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جبب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راوویستل وریې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.

دوی هم په یوه شېبه کې هر څه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې داسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي، تره یې میده پیسې، (چینج) وشماره او بیا یې دواړه پنځوسیان راواخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل، د رشید نوټ یې په ګوتوکې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله، پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خو به نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ سپړولې ،چې د رويبارانو تګ راتګ ورکړه پيل شو ،ډله ډله خلک به له خپل کلي اونورولېرې ځايونو نه به په جرګو شپه اوورځ راروان وو ،خود شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ويل به يې چې لايې لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلو زده کړوته داوم ورکړي، په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړيالـه وه، لايې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې سپرلي په پای کې شګوفه يوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه ،حال داچې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لايې ځان کوچنی باله، په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې ښوونځي لوستل، يود ذکورو اوبله داناثو په لېسه کې وه، داچې شګوفه ښکلې ، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو د مشال هم ډېره خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وه ،او لـه ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې کـه د خداى پـاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خو هغـه ډېر جدي هم نـه و ، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يو څه يې خوښ شي نو بيـا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي او لاسته يې راوړي ،که هغه پـه زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مشـال لـه دولسم ټولګي نه فـارغ شـو ،او شـګوفه لا يوولسم ټولګي تـه تـازه بريـالۍ شوې وه چې واده يې وشو ، وروسته له واده بيـاهم هغـه لـه ښـوونځي او زده کړو نه چـامنع نـه کـړه، خپلو زده کړوتـه يـې ادامه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي څخه فـارغه شوه، کله چې دا فـارغـه شـوه نـو خاونـد يې ورته وويل چې اوس بـه دواړه د کـانکـور پـه ازموينـه کې يو ځـاى ګډون کـوي ولـې چـې هغـه غوښـتل دواړه يـو پـوهنځي ووايـي، شګوفې ورسره د يو ځاى ازموينې ورکولو ومنله خو د مشـال انتخـاب پوهنځي د هغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يـوه ډاکټـره شـي ،همداسـې يـې وکړل،د خـداى پـاک مهربـاني وه دواړه د خپلـو خوښـو پوهنځيو تـه بريـالي شـول،د خپلوزده کـړو ترڅنـګ يـې خپـل کورني ژوند ته هم پـه سمه توګه توجه کولـه ،د کـورنۍ نـور غـړي يـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې د خپل خسـر اوخواښـې سـره ډېـره مينـه لرله ، د هغوى به يې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د ۲۷ کلونـو وه چې لـه طب نه فارغـه شـوه، لـه فارغېدونـه وروسـته پـه خپلـه منطقـه کې يـې معاينه خانـه جوړه کـړه، داچې دوى ښـارته ډېرنـږدې او سـېدل، کلـي او کور يې هم ډېرګڼ مېشـتي وو ،نو ښه ګذاره يـې روانـه وه،دواده يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره د يوه دوست کورته په مېلمستيا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې يې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهيدان شول، شګوفه او وصال هم ټپيان وو ،مړي او ټپيان روغتون ته ورسول شول،له تداوی اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د ليونوپشان يې اخوا د ښخوا ته کتل ، ژر يې په ځان يوځغلنده نظر تېرکړ،ګوري چې دواړه پښې يې په ګچ کې دي اوترڅنګ يې نازک وصال هم چې له سره يې سپين بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپير ، يې نور ناروغان هم وليدل، چې له خولې يې يوه تېزه چيغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه او پښو يې ورته ټينګ ونيول، خوهغې ډېر بدحال کاوه ،په وارخطايۍ سره يې وپوښتل مشال څنګه دی او هغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وويل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې يې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و ستر ګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې وليدل شګوفه په هوښ راغلې، نو يې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ يې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بيا وېره پيدا شوه،اواز يې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوايا هغه ښه دی !؟هولالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني يې وويل.

شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو يې ورته وويل چې هغه ماته راولې له دې خبرې سره سيلاب ترې روان شو ،دې ډېر بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ ځخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لالا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا !!!!احمقه ته دروغ وایې د سېلاب په مخ یې وارونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون ځخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودرېده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟زما خولاترا وسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تابدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل چې دا خبره بل ځاى ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه کې اچولې وى او هماغه خپله خبره يې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راکړېده او کولاى شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ۲۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصيرلالا د لور پر ځاې يم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو کار دى او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه يې او زه بايد له تا سره نکاح وکړم دا چې نصير ډېر مالداره سړى و، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وکړه چې شګوفه اوس د نصير دوى د کور عزت ده، او بايد نصير سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغى نکاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته يوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وترله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې دځارويو دحلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل تکري نه دځان لپاره دار اچولی وه، چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،اودپښولاندې يې خراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګورې چې دروازه تړل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژربې دتشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير دتشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهيلى

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و يخې هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې نښلولې ولې چې دخلکوله ځيګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځينې نورو وروسته پاتې ولايتونوته يې په ښونځيوکې بخاريواو دسون مواد واسانتياوې برابرې کړې واى.
په ټولګي کې اول نمره وم يوورځ نګران راغى اول ساعت موقران کريم وه استاد مودرس ووايه کوم کاورورته پيداشوه دصنف څخه دوتلوپه وخت کې يې ماته مخ راواړه اوتاکيدېې راباندې وکړ چې په شاګردانودرس تکراروه ،ورانىۀ ته يې پرېښږدې
داستاد له وتلوسره سم زمونږ يوټولګيوال چې ظاهره شاه نومېده په سندرواوزمزمو پيل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفى و چې تل به يې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مينې ډکه ټنډه لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نيت ځنګ ته ورغلم ترڅودى ارام کړم اودرس ته يې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې ووېروم نومې ووېل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای ووېل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ وروا ړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګانه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښوونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلونکی نیولی و   خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې وربانديکوله

ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اوربېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سریې کار کاوه چیغه یې کړېوه چې هلۍ استاد   مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې ګدځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يوا ځې اويوا ځې سپينې
اوښکې چې دسترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې
بولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـلـیـو الــه

تل راته همدا یوه خبره کوي چې ،زه ستا نه یم خوښ،اوهسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تاسره رښتیا ثابته کړم اوکه ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دابايد هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅوځان زما په وړاندې صادقه وښیي،خو ما داوخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چې له یوچا سره دې په سیل ا وچکر ووځي،اوبیا مینه خوتهمت،تهمت دی،دابه چېرته ددې خبروتوان او حوصله ولري،

نو مې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غټه تیره کېږدو ، زه او ته د غریبو کورنیو څخه یو ،له مااوتاسره داخبرې خوند نکوي،ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کلیوالـه انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه،ایا یوآخې دخانانو او مالداره خلکوزامن باید مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،ايا يوائې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي دمينې لايقان دي، ايا دغريبولپاره يوائې او يوائې بې عزتي،دارام ژوند ورنه اخستل،دمالدارولخواپرې خندل او ريشخندونه وهل دي؟ايا غريب هېڅکله هم داحق نلري چې خپل دژوند ملګرى پخپله وټاکي،اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راته يې وښايه،اوکه چېرې وېرېږي نو سم راته وواييه،زما له طرفه پوره مطمئن اوسه اوداهم درته وايم چې که هرځاى کې ځان په کوم مشکل کې بند ووينې نو که يوځل هم وروسته وګورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولى شم،خوته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولاى،خويوه خبره درته حتماً کولاى شم،اوهغه داکه چېرې زما واده له تاسره ونه شونوزه بيا يوائې يوه لارلرم ا وهغه دهم ځان وژنه ده،هسې هم ته وايې چې مينه دغريبوخلکوکار ندى،خوداځان وژنه اوځان سوزونه بيا دمالدارو کارندى،اياتاچېرې اورېدلي چې دکوم خان او بډاى سړي لورځان سېځلى وي؟نه هېڅکله هم نه ،تل داټکه دغريب او بېچاره په کور راپرېوتې وي،اوقرباني ورکوي،ولې چې ستاپرخبره چې غم،درد او کړاوخويوائې غريب ته پيدادى.

نوره رانه روانه شوه،په تلوکې يې وويل:ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حيران ولاړپاتې شوم ،بلکه ورځ زمورږکورته دڅه شي لپاره راغلله،زماله مورسره په خبرو بوخته وه،زهم په کورکې وم خو لږ ناروغ وم،دېرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه،مور مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وويـل:زه پخپلـه درتللم، خـونن زهيرنـاروغ ؤ،پښـه يـې اوښـتې وه،دهغه لپاره مې د چيني غاړې له پتهې نه د ارهنډې پانې راوړلې ترڅوېې ورته ګرمې کړم او په پښه يې ورتـه وتړم،نو پـه همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنه پوښتنه وکړه،دزهير پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟

نـه هسـې هغـه خوتاتـه معلوم دی،چـې غـټ سـړی شـو خـولااوس هـم دماشوماتوب خويونه کوي،پرون يې په غره کې پښه تاوه شوې وه ، بيامې هغـه شکسـته بند تـه بوتـه ،هغـه وويـل چـې پښـه يـې اوښـتې ده،پرځای يې کړه ورته.

مـاددوی دواړوخبـرې اوربـدې،خوځان مـې غلـی کـړی و ،هغـې زمـا مورته وويل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وويل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم يوځل يې ګورم.

همدا سې دکـوټې پـه لـور راوانـه شـوه،ماژر ترځنـګ اينبـی کتـاب راپورتـه کړ،اوځـان مـې پـر مشـغول کـړ،ددروازې ټـک ټـک شو ،ماوويل څوک يې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملينا ! ته يې راځه کنه لېونۍ نو بېرون څه تـه ولاړه يې؟ راغله ولې تاچېرې کتـل چې پښـه دې واوښـته،ته همداسې يې تل هواته ګورې،ماورته وويل تا بيا اپلتې پيل کړې؟

هغې وويل اپلتې ويل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه دا هرڅه پرېږده غواړم یو راز درته ووایم ،خوګوره چاته به وایي نه،هغې وویـل ښـه وایـه څه دي،بیادي کوم پلان جوړ کـړی دی،ماورتـه وویـل:ستاسـودکور شـاته هغـه لـوی خـوړ چـې دی،هلته مې پرون یو نوی دام ولید چې چا د سیسیولپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېیلې ده چې بېګاتـه یـې راټول کړم،پـه کـړس کـړس یـې وخنـدل، اوس دې غـلا هـم پیـل کړې،ماورتـه وویـل چـې دېرمـې خـوښ شـو ،ویل یـې ښـه زه اوس ځـم کلـه چـې تللـې نـوزه هـم درسره ځم.

مارته وویـل ایاتـه لیـونی شـوې یې؟تـه څنګـه لماسره ځې،کـه څوک مووویني نوبیـــا ؟هغې وویل نـــورې خبـــرې پرېـــږده خوچې ځانتـه ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانـه لـه کـوره ووتـم،او دخـوړ پـه لـور روان شـوم،پـه مادملینــاخبره هســـې بـــاک وګڼلـــه چـــې ویـــل یـــې زه هـــم درســـره ځم،سپوږمۍ به هم دلس یوولسوشپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چـــې ددام ځـــای تـــه ورســـېدم،نومې عجلتـــاً ددام پـــه ټولوپیـــل وکړ،نیمایي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتیرې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځـای ودرېـدم سـکوت مـې اختیـارکړ،لږه شـېبه وروسته مې بیاخپل کارته ادامه ورکړه،ماویل کېدای شي دا بـه زمـا وهم وي،بله تیره هم راواره شوه،متصله ورپسې بلـه هـم ولګېـده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښویده،منډې تـه مـې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه نکړي چې ښښه به دې خوږه شي، داملیناوه، او په ناست او ازله خندانه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لړه شېبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.

ورته مې وویل ته خو په رښتیاهم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې موږ څوک وګوري نوڅه به وایي؟

څه به وایي خو وایي به کنه چې دام یې پټوه او خندا شنه کړه.

سترګې مې ورباندې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.

ویې ویل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې دا سپوږمۍ زما او ستا دخبروشاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخرې فیصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وایم غواړم ټولې له تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ویلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالوبه ګټم.

دهغې فیصله داوه چې که چېرې موږ واده ونکړ نو هغه ځان وژني،خوماداهم نه شول زغملی،تر ډېره دلته دلویولویوتیږو په منځ کې لکه دلېونیوپشان ناست وو ،او په خپ او ازموخبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرله دې ځایه پاڅوله او کورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېروسوچونو وروسته خوب له ځانسره په یونامعلوم سفر روان کړم،نه پوهېدم په کوموځایونویې وګرځولم،اخر داچې په یوه ځای کې یې په لویه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوند سره منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر تري په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،يو وخت دهغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراورسېدو په حال کې وه چې دتمانچې فيرمې واورېده،له دې سره دهغه سړي دټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،دکړکۍ له لياري دکوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملينادواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه دېروخته پاڅېدلی وم، ملينادمسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کښېنه او زه چای تيارو م،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خو ماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيامينه کوې؟

زه په رښتيا له تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويواځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له مينې سره څه ،ماورته وويل زه له تاسره واده ته تياريم،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوتې ته راننوته زما خبره يې لکه چې نيمه اوربدلې وه،زهيره بيا څه ته تيار يې؟
رنګ مې پک وتښتېده،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملينا په ماباندې مخکې شوه او ويې ويل:مورجانې دچايو خوراک ته نور نو څه دی نور څه کولی شې درې واړو يوه لويه خندا وکړه او دچايو په ښبلو مو پيل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خيالونو کې ډوب و، دا سې لکه د يو چا څخه چې ډېر قيمتي شی ورک شوی وي، صحر به چې راپاڅېده سترګې به يې د اسې سرې وې لکه ټوله شپه چې يې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به يې خبرې نکولې ملګري يې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به يې چې هر څومره د ده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وايه او ټول غمونه به يې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښايسته، نازکه او له صميميت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په يوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به د رسونه ډېر په مينه سره ويل او ډېره مينه يې يو له بل سره کوله،فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به يې د هغې څوکۍ ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو دا سې فکر به يې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو يو بل ته به يې په بندو شونډو يوه د مينې موسکا وکړه،ددواړو مينه يو د بل په زړه کې دا سې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وينه،دواړو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

داختر او رخصتيو په ورځو کې يوبل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړېوه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په يوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او يوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ايساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ايسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته يې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته يې پرېږدي خو هغه ورته وويل چې نور نو ماته ښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعليم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګينه شوه، خو بيا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بريالى شو خو اوس د هغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دى به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې يې با لاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوى کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوى کورته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وويل چې موږ را غلي يو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور رونبانه کړي.

د سپوږمۍ پلار يې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږۍ مدو ته ورکړم او زما وروړ هم همدا سې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))
دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.
شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیا هم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.
مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.
له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي،اوچټل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.
په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو د کوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانه په څو ورځو کې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې د دمينه اوس د بل چاشوې ، تل به يې د فکرونو اوسوچونو ببرېړی له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه ،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ښنود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.
فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ،د سپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلې ليک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخواد ښخوايې منډې پيل کړې، د ليليې دوهم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينې رښتونې څښتن ته سپارلی وه.
هلکانو دفاروق مړی کلي ته ورساوه لا په لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې يوه بله جنازه هم راورانه دوی،له يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه ويالـه کې پروت وو ،د شپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ ته په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکیو دادهغي بې وزلې ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانې مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېری ،خویندو ،میندو پښانه یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولې نیولې وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړې.

مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووایم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوانبې اوخسرده.

کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلودوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاورو کې ناسته وه.

څوځله مې ولیده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس یواځې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.

خو هېڅ جرئت مې نه شو کولای،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خبړي ،او زما له خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط مطلب واخلي، بیا به هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.

ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو، دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ !

خورجانې ! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟

نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شېبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:

څه وایې؟

د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول، حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خوبه حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمري کړ، ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې، خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه دا ده چې یو خوته راته ځوانه ښکارې، که څه هم ما ستا مخ نه دی لیدلی، خو ستا له لاس څخه داسې بریښي چې عمر دې ډېر زیات نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېدای شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟

نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.

پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېدای شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او ياهم ستاسو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کار اخلی او داسې خبرې به کوئ ترڅو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يوائې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تاسره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېدای شي داسې څوک پيدا شي چې ،له تاسره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا د دولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېدای شي څوک خدای پاک مهربانه کړي.

نه پوهېږم څنګه يې خبرو ته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه دا پوښتم چې زه دلته دا څو مياشتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوي ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پيدا شو ؟

ماورته وويل: خيردادهرچا خپل کار دی،ماډېرېخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وويل دا لوی سرک دی،نوکېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارويان پرموږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وويل کومه د تشويش خبره نده ،زه يوخبرنګار يم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټايپ کې واخلم،او ستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي بايد ددې په حال خبر شم،نوپه دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره يې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بايک را کوز کړ او ټايپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کيسه وکړه.

له خبرويې داسې معلومېده چې ښه تعليم يافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره يې ښه په تول تللې اودقت سره کوله ،هغې وويل: نو مې وږمه ده،کور مې په بېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنيوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې يې ويلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وږمه دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.

هغې وویل چې ډېره اوږده یې نه درته وایم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال داچې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خودخپل پلار په مخکې یې څه نه شول ویلای، له ما سره به یې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به یې،تل به یې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله یې زما د وژلو هڅه هم وکړه،یونیم کال دمخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وویل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور یې هم ورسره ملګرې شوه، له څو میاشتو وروسته، یې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ویل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تاهېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای ددې چې هغه زما پوښتنه کړې وای داسې خبرې یې راته کولې.تېرکال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته یې وویل چې نوره ته پوهه شه او دادې کورته خونه ځي خو دادی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلو ښستمه شپه یې وه ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوابنې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابنې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،وږمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځایددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نوري خبري پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې ېبرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شپې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابنې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید دکور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړوېستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې رواني وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې ځېژم، خوڅه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړی پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګلیسي.کله کله خو وایم چې راځه ځان ووژنم خو بیا وایم چې دا دنیا خو مې هسې هم خرابه شوه،په دې کار سره به مې هغه دنیا هم خرابه شي او د دنیا او اخرت مختورنه به شم،خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ راکړي،هغه په دې ځای کې بیا سلګیو ونیوله،ښه شېبه یې وژړلې،اوښکې یې وچې کړې او زیاته یې کړه وروره !زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک یوځل مري خو زه بد نصیبه تل مرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و، ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې او غوصې هم کولې، نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يو څو دقيقې دمخه راشي، په همدې نږدې ورځو کې زه هم ديو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په صفت مقرر شوم، په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بداخلاقه ده او هېڅ دچا مراعت نه کوي؛ دا په دفترکې داداري رئيس ورېره وه، او سني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي، زموږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و، رئيس صاحب به ډېر وخت نه و، ما خولاتر دې دمه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه، يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو، لارې بندې وې يو څو دقيقې وروسته ورسېدم، له سلام او ستړي مشي وروسته مې جيب ته د قلم لپاره لاس کړچې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یو خومې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر ډېرخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عینکې) له سترګو پورته او دلنډ پیچک پرسرېي بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ېستل او مخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوېلي سره کښېناستم.

څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې داپخپله هم په خپل سیټ نه وه .له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل دساعت دساعتګر عقربه په اتو او ددقیقو عقربه په دولسوولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته ،له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظرتېرکړاوبیاخپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یوطوفانې غږ وکړ((صابر !)) صابرله اوازسره سم دشنوچایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل(اینه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې دتوربیک ځنځیرکش کړ جګړې لب سرین یې په نریو شوندو تېر راتېر کړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،دچایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كـو چنى غـرپ يـې ځنـې وکړ، حاضـري يـې ځانتـه راكـش كـړه ،دړېموټ تكمـه يې كېكاږلـه دامـروز ټلوېزيـون چينـل يې ونيـوه پـه تلويزيون كې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجكو جاونگا هردم))ددې اورېې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بيايې د مېز پر سر ابنى شين قلم راپورته كړ حاضري يې پرانيسته د معمول سره سم يې قلم پر خانه ورټيټ كړ خو ناڅهانه يې ټكان وخوړ او په خپل ځای لكه دكيچه مار ودرېده ((اين كدام آمر نو سرمامقررشده كه حاضرى من راقيد كـرده است))ټـول مـامورين لكـه خزان وهلي پاڼي رېپـدل او هېڅ ځواب يې نه وايه بيايې ستر ګې راوو ېستې ((فكرميكنم همـه ی تان كر هستيند)) پـه خپـل ځای ودرېـدم. داكارمـاكړی ((بـری تـوا ين صلاحيت راكی داده؟))

ماوويل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې پـه امر،معـدون ،رئـيس ،مـلازم ،قومانـدان اوعسـكر ټولويو شـان تطبيقېـږي اومـا داكار هم قانوني كړی دی اوبياخوته هم زمـا پـه شـان يـوه مـاموره يـې ته دكوم صلاحيت له مخې مورډناوخته ،يانه راتـګ پـه صـورت كـې غيرحاضروې؟له خپل ځايـه راروانـه نـه شـوه اومخې تـه مـې ودرېـده ((مـن را خـوب بشـناس نـام مـن رويـا اسـت ومشـهور بـه غـوره))څه !غوره !!؟دغورې په اورېدومې ذهن اته كال مخكې ولاړلكه يو څه چې راپـه زړه شـي ،لـه دې سره يې ګوتـه رانېغه (بلې غـوره !) دګوتې لـه نيولوسـره يـې لـه مړونـد سـره پـه هغـه داغ چـې اتـه كالـه مخكې يې له ماسره دپنځوس زره جُنبشيو پيسو شرط په ايښـو دلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظرشو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ.
(این چی بی نزاکتی است)اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په يوژورفکرکې شوم ،دوی يووخت زموږ همسايه ګان وو ،له چارېکاروخخه راغلي وو ،پلاريې په ننګرهارکې يونظامي صاحب منصب وه،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهيد شو ،او دوی يې تره کابل ته راوستل ،ددې موږ به زموږ کورته ډېر ډېر ډېر يخولولپاره راتلله دابه هم تله راتلله اولوبې به موکولې نژدې پنځه کاله مو همسايه توب وکړمابه هروخت مورته ويل چې چې داجنيۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به يې (غوره)بلله ،خوموربه مې راته ويلې زويه داخلک ډېرخانان دي ځمکه ،جايداد ،موټرونه او سرايونه لري موږ خو حتی يوه غوا هم نلروچې شيدې اومستې يې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره منيه کوله موږ به چې کله لوبې کولې مابه ويل (ګټه به زماوي)دې به ويل (برد ازمن خواهدبود)دپنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورين وخوځېدل نو ماهڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته يې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ويل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې يې چې بم انفجاروکړي يو ځېزيې وکړ ودرېده برندې برندې يې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ اوهغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ورونبود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې راودانګل غوښتل يې چې غېږرانه را تاوه کړي خوډېرژر بېرته شوه سجادتو !!؟اوغلې ودرېده ماوويل هوزه (نی من قبول کرده نميتوانم)له دې سره يې له سترګوڅخه دمرغلرودانو په شان اوښکې رواني شوې (اينه توبردی ومن باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اودکورپه لوريې روان کړم.

ډېرکشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله اوله ځانسره يې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کېنولم مورته يې غږکړ (مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ ترکومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان(سجاد است امو که درلغمان همسايه ی مابود)چې سجادبچيم تو !!؟له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړيواحوال يې راڅخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه موپرې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کېناسته ،غورې ته مې مخ وروا ړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرته ېده يې خوله راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل یې یو څه وواېي خو مورېي مخکې شوه سجاد بچیم نو اسهء من رادیدی ،څه لمسی !!؟ مرې مې په ستونې کې بنده شوه ومې ټوخل خو ژرغورې دابو ګیلاس راته ونیو ،غړپ مې ترې وکړ ګیلاس مې په دسترخوان کېښود ،غورې ته مې وکتل خو هغې نه راکتل او ټکری یې سترګوته نیولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې چیغه کړه پدرجان پدرجان ! !یو ځوان چې ببرو ښتان یې درلودل او دچرسوډک سګرټ یې دګوتو په منځ کې نیولی وه خونې ته راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مورې سره په دسترخوان یو ځای شو ،دغورې مور زه ورته وروپېژندم ،ماته یې مخ راواړوه شهاب دامادم وپدرسونیاجان له دېنه وروسته غورې وویل شهاب پسرکاکایم وشوهرمن ،زماچې په تندې دښولوسپلابونه روان وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وې یوتریخ درد مې وکړ ،هغه درد چې داظهار لپاهر یې زه ټکې نلرم ،ومې ،ویل ډېر ښه ،دد سترخوان ترټولو مې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې ناست یم کله چې لاسونه ومینځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې ویل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبیعت پوه شوه تردروازې راسره راغله له لاسه یې ونیوم راته ویې وویل چې داددې مجبوریت وه که له شهاب سره یې واده نه وی کړی نو تره به یې دوی له کوره وبستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره مې واده ته غاړه کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونښو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېوادیوله هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاو یې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی، تل یې سترګو داو ښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خو سره له دومره لوړو ،ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښايي او ښه پرې ښکاري، یو چې زما ډېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ،په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې د نګه ځواني، سپین رنګ، سو چه ږیره ؛خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده ،تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې راښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژا نده ، ځو میاشتې کېدلې، چې موږ د دوی کلي ته را کډه شوي وو ،کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګونه شو ،کله چې به زه دما خوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده، یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼي.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زمونږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د ځنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟
وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې د خیال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړی زېره کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.
خوله یې بېرته کړه،هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟
بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستوڼو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا ديوه مزل وهلي ، ستړي او ستومانه تږي پشان چي سمندر هم ديوجام اوبوپه اندازه ورته ښکاري او دخپلي تندي دماتېدو لپاره يې کمې بولي، ورو ، ورو زياتېده.

په زړه کې مې د بري تودې اونوې پوښتني را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهيلۍ ته حيران شوم، نور نو د حوصلې په بوخچۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترڅنګ يې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ويل:

اشناخه درپېښه ده چې داسې ناهيلي يې ايا مئين خوبه نه يې؟

اوکه داسې ده چې ته مئين يې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مينتوب؟!

ښه نو بيا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی يې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې د برې خبرې راګرځي ته خو ځوان يې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبياولې ؟

اهــ ! !داسـې يوسـوړ اسـوېلی يـې وکـېښ چـې لـه ورايـه پکـې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د يوې نجلۍ په يادونو کې وخت تېروم،خو هغه جينۍ چې لمايې دژوند خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما يواځينۍ ايک يوه خور وه.

څه ! !؟ايا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان یې، کیسه راته وکړه که زه ددې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو یم.
هلک وویل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه میاشتې وړاندې ما په ښار کې په یوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازیګر کورته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته یوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه،یوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وویل چې خور مې باید عملیات شي. ما ورته وویل خو عملیات یې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وویل دا عملیات دومره اسان نه دي، ما ورته وویل ولې هغه څنګه زه پوه نه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکټر اول ..... بیاتړې دخبرو ځای سلګیو ونیوه ،بیا یې زیاته کړه زما خپرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بیا یې را ته وویل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وویل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکټر غلی شو ،خو زه بیا پرې وردمخه شوم وو ایه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وویل:څلویښت زره افغانۍ!!
څ ،څلویښت زره افغانۍ !؟
هو همدوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټرډا هم وویل: که په دري ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د پوال ته کېناستم

او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیا مې وویل نو اخر داخلو ښت زره افغانۍ به ما ته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نېک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.

ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نېک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه،او بیا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.

هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډېکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اخې ته دومره هوښیار یې او که بل وروړ هم لري؟ستا ټول دري زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلو ښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.

ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ه ه ه هلک ښه په تېزه تېزه وژل بیا یې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نو زما یې پرې څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ ماته لاس را نکړ او دې ژورې کندې ته له پرېوتو يې نجات رانکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې وليدم نوهمدا يې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ، خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....او يو ځل مې بيا په روغتون پرېښوده. پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په دېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيامورږ ته څه راکړې.

نور نو يوازې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي مورږ دواړه همصنفيان وو ، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و ، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ،
ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې يې راوچې کړې، په ډاډ سره يې راته و ویل :
که سونيا ستاخور ده خوزه دې هم وروريم ، چې ته د خور په خاطر
هرڅه تيارېې، نو ايا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني
ورکړم؟ راځه !زه خويمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل
پښتورګی ورکوم،له لاسه يې ونيوم ،کش يې کړم، راځه سستي
مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون
پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پيدا کړ، ورته مې
وويل، ډاکټرصاحب،ماخو پيسې پيدانکړې، چې دخور ژوند مې
وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل يو پښتورګی
ورکړي، ډاکټر موږ دواړو ته حيران حيران کتل،غوښتل يې څه
وايي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وويل: چې امکان لري نو بيا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه،
زما ګېډه څيرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وويل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،يوه اتاق ته يې بوتلو چې
ټول ه شيشه يي وه خوشيشې يې په سپين رنګ سپينې شوې وې،
ډاکټر مؤظف شخص ته وويل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه
همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې يې ما ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې، نور یې دی په تذکره کې ځملاوه،او روان یې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې یوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر یې لیکلي وو ، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عملیات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ویل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زیب زما په لور مخ راواړاوه، ویې لیدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې یې ونیوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټینګ کړم ، زه سلګیو پسې واخستم، ده راته وویل:
ای لیونیه !! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیا ته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نور یې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېږ زېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وویل، مورجانې !دسونیا پیوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا !ایا د سونیا پیواز شته؟ !داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې یې سرې سرې وې چې راووته ، چې ویې لیدم نو ، ویې ویل: زویه هغه دې ډېر یادوي، سونیا تاغواړي، له پیره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وویل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېر کړل ، او په سلګیو یې پیل وکړ، زما هم ژړا نه ټینګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکین ورکړ،ورته مې وویل: وګوره دادی ، زیب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خو دالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيا به يې سترګې پټې کړې، خو زه پرې پوهېدم چې وايي، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همدا سې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسۍ کې ناسته وي، او د همدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونيا سره وګورم او نور يې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونيا اخري شېبې وې، نور يې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته، نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همدا سې پروت وم، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خبز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خو اوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

I Love you

سپلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې
وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان
وو،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.
نوپلار اومور يې غوښتل چې دسپلاب په غاړه دواده امېل وويني
يوه ورځ يې کنښيناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه
هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.
دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغله ده هغه
متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبيا يې په کور کې ساتل
پکارندي ،سپلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا
اوپلار مې چې ښنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.
مور يې دسپلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره
دسپلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه اوانتخاب ضروردی
دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کور کې پېغلې دې، يوه
ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه
مجيد ،خوداداوسنۍ زمانې هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه
وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سپلاب کورته راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کارمو ،مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه وي نو راته يې ښايه سپلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاونده غلې اوبې کبره نجلۍ وه.

د سپلاب پلار او مور د شازيې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښنۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سپلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سپلاب او شازيې واده وشوه.

له واده نه نژدې مياشت وروسته سپلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وارد څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سپلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تاته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.

او په خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دی يې راته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای(ج) د سپلاب د مور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته یې یو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) یې په خندا اولوبو بلد کړیوه،سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه یې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به یې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .

داخل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازیې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازیې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته یې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشو شهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وویل درځم خو په یو شرط چې ته به راته وایې **I love you** شازیه په خنداشوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئین یې او دومره ورته خوشحالېږې ؟ ماخو یو وار پرې یوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر راباندې وکړې.

یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظیفه لرله ډېر شدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفین یکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نورو سربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشو اوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وېستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرزوړول دکابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو، سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ او د حویلۍ په سوفه ولاړ وه فکر وړی و، چې دربنجرد ټایرونو اواز یې د فکر لړۍ وشلوله او غږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور او خورېې د دروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه او غلې غلې خندېده، چې په دې وخت کې د کور په لور یو عسکر چې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو، د سېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګو نشو نو ورووته او د سترې مشي په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب د ټپي کېدو او روغتون ته د راوړلو وویل او پو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي، له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاورو کې ولوېده، خور او مورېې ېېرته د کور حویلۍ ته رامنډې کړې او د شازیې په غاړه کې لاسونه واچول، لکه چې خاورې مو په سرشوې، د دوی په کړیکو نور همسایه ګان هم راټول شول، خو عسکر وویل: ګوره کاکا موږ چې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي، د سېلاب پلار له پولیسو سره په موټر کې کېناست او موټر روان شو؛ شازیه او خاله (خواښې) یې ورپسې لوڅ سرونه او بېلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظر ولګېده چې وچې شونډې، ژېړ رنګ، او په وینو لېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور د خبرو وس او توان نه وه ګوتې یې د شازیې په وېښتانو کې ننوېستې، سترګې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګوکې ور وتړومبلې او په ډېر کوشش یې همدومره وویل **I love**

I. I اوله یوې غټې سلګۍ سره یې سترګې پټې شوې

له همدې سره دشازیې له خولې یوه بېدربغه چیغه ووته

I love youuuuuuuu .I love youuuu.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې موره

په بېړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټرنه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلی لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دامشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نوبايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغۍ يې ورته وويل،وارخطاشوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې اوهيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته یې وویل که سبا را نغلم نو ګوره چې پام دې وي او رئیس صاحب ته زما د مشکل ووایې ،زه به هم ورته زنګ ووهم ،له خفګان نه یې رنګ تک تور و او بېرته له ځان سره یې کرل ،ربیل ښه او س څنګه وکړم که پدې روپیو موټر نیسم او کلي ته ځان رسوم نو بیا به مې مېرمن روغتون ته په څه شي را ولم ،په کلي کې خو هم کوم روغتون نشته ،نو مجبوریم چې ښار ته یې را ولم۔ له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه، حیران ولاړ وه نور نو د ماښام تیاروهم خپل څادر پر ځمکه غوړول پیل کړل۔ناګهانه لکه دلیوني پشان روان شو ،له ځانسره غوربده او د سرک توره لیکه یې ونیوله ،بس ځم په پښو باندې ځم ! او س خو را سره ټکسي هم نه ځي ،دربوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې یې غله ونه شکوي ، خیر را څه خدای لوی دی،خپله لاره یې لنډوله ،چې بیا یې د بغل په جېب کې مبایل په لړزه شوه ، ژر یې داوکې بټنې ته زوروکړ، دادی اوس در....نور مبایل د چارج د ختمېدو تالې ووهله ،او بند شوه۔مبایل یې په جېب کې ورخطا کړ او په قهریې وویل: ته بدبخته هم باید په همدې وخت کې بند شوی وای؟ نور نو د امکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغیر له دې چې له خپل همت څخه کار واخلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نیم ساعت ،څلو بښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقيقو مزل وروسته ددوى دولسوالى پرلور ببل شوي خام سړک ته
ورسېد په خامه سړک يې دڅپليو ځنبهار خاته پرمخ روان وو ،په
تياره کې دنه ليدو له امله يې خو ځله دپښو دګوتونوکان له تيږوسره
وجنګېدل ،خوبياهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه
ورکوله ، اند ېښنې اخستې وه ،خداى ته يې سوالونه کول چې
پرښځې يې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې يوخوډېره
ښايسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباور دښځې صفت کاوه ،
اوبل داچې ډېر دبې وسۍ په شپو او ورځې کې يې کړېوه
،دژوندډېرې سختې شپې اوورځې يې ورسره تېرې کړې وې
،اوتېرولې يې،بله تر ټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله يې
اولاد نه کېده نو دالومړى ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم
ته په کورکې ټول لوى اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامېدونه يې
وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالۍ نه په خنداهم
شو، يووخت يې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼا يې
ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دى،بيايې خداى پاک ته په
عذرونو پيل وکړ ،چې کاشکې دموټروان راباندې زړه وسوځېږي
،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دى هم ورته
دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات يې ورته پيل کړل ، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـوال اوزاری چــې ورتــه کــوي ،اومــوټروان پرخپلــې مجبــوری وپوهوي،اولـه ځانسـره يـې پورتـه کـړي ،مـوټر ورتـه ودرېـده ، ژر دډرېـور طرف تـه ورپـه منډه شو ،استـاده چېرتـه ځئ؟ میاګانوتـه ددوی کلی دمیاګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ويـل يـې چې زه خو ترهغې ځايه چې ورسم ،بیاخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې لـه دې چې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کـړ استاده ځه لخيـره.موټرحرکت وکـړ، پـه شـاتـه سـيټ کـې دوه نور کسـان هم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکـړه ،وروره څنګـه پـدې ناوختـه کې پياده روان يـې خيريت خوبـه وي ؟ده ورتـه وويـل هوخيريت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې پـه يـوه شخصی دفترکـې دنده لرم، په خبروخبروکې يې ډېرمزل وکـړ، نورنو دمياګـانوترکلي پـورې دوه کیلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سيټ نه يې تمانچـه پـرسـر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځـای پرځـای ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغـی، دی يې لـه مټ نه ونيوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجېبونو پـه پلټلو يې پيـل وکـړ،ده چې هرڅومره زاری اوفريادونه وکړل ، داچې هغـوی يـې يـواځې اواز وانه ورېده بلکې،څوپرلپسې سوکان اولغتې يې هم وواهه ،ګنکرپه ،خدای د ي ددې دفتر ببخ وباسې چې تـه پکـې کـارکوې ،ايلـه همـدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلس سوه اوشل روپکی؟ ! څه ورک شه احمقه، پیسې او موبایل یې ترې واخستل ،د تللو په وخت کې یې بیا په خوله یو کلک سوک ورکړاو ترې روان شول دی د خولې او بدن په درد اخته شو خوله یې له سرو وینو ډکه وه خو بیا یې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کلیو اوبانډوکې یوه وېروونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک د خوب نرۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ویشت دقیقو مزل وروسته د خپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور یې د کوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تیاره شوې وه او اواز هم ډېر لېرې تلو ، نو د چیغو او ساندو اوازونه یې تر غوږ و شول، غړي یې سست شول ، پښو یې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم ! داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان یې په کش کولو کش کولو ،د خپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، د دروازې له تېل وهلو سره پرېوت ، په کورکې چا د دروازې کړپ واورېده څوکسانو یې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې او پزې یې وینې روانې وې او سپین کالي یې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر یې له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته یې کړ، اوبه یې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو او څوک له باور نه ، یو قیامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکوډکه ده، خیز یې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې یې مور ورته په غېږکې کوچنی ماشوم واچاوه اوچیغه یې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاعي خور

کورمو په پاکستان کې وه، يوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونيوم، له لارې نه يې ګوښه کړم ما ورته وويل شېرازه ته !دلته څه کوېې ؟زه چې ځو کورته، شېرازلږغلى شو له تاسره مې يو څه کارو ، ښه وايه څه کاردې و ؟

دو مرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې د شېرازه په زړه کې يو څه شته خودويلوجرئت يې نکوي، له لاسه مې ونيو ليونيه وايه کنه ولې غلى يې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه يې وايه چې څه دي ويل؟ شېرازيو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نوبيا څه چل شوى ده؟

هلک دخولې مزي وشکول:ياره کاکا زه خويې بلکول ليونى کړى يم، وايم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه او غونډه زنه خويې په زرګرجوړکړي دي دقران کريم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)داد چين ماچين خاپېرۍ ځوک ده چې ته يې دومرشيدا شوى

وايم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمى پکې نه شته. ښه نو اوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې او کنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژريې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وايه، شېرازيوځل بيا ستونی تازه کړ ژبه يې په شونډو تېره کړه لاس يې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه وينې چې دترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو دقدوس خان کوردی ښه ښه نالايقه (زردانه) يادوې هو هغه خورښتيا هم ډېره ښايسته اولايقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي
شيرازځانته ګوته ونيوه، يو وار دې يې خدای زما کړي بيا به ته ګورې چې زه يې ځنګه ساتم وايم لاس به يې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه ساما نه به ورته نيسم !دی لاده هغې دښکلا په ستاينوبوخت ووچې ماته دزردانې اوشېرازوړکتوب رایادشو په رښتیاهم له يوبل سره يې ډېرمينه درلوده او همېش به يې يوځای لوبې کولې، خوداچې دوی سره په وړکوالي کې بيل شوي و ،اوس شيرازهغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وويل ،وراره ! ځنګه زړه دې نه دی چې بيګاته دې زه اوپلار دقدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی يم، په خنداشولکه چې ته مې ډېرخوښېږې وايم چې زړه مې درنه توردي ،په برېتوکې يې راته وخندل اوغبږه يې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځوکورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زمونږکورته ولاړو دچای ښځنلوڅخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نواوس زه ځم اوبېګاته به دې په تمه يم ته به مې دپلارجان سره داخبره حتماًيادوې.
ـ وايم يادول څه کوې همدانن شپه به ورځو ،په کړس کړس يې وخندل دخدای پا مان ستاپه تمه ! بېګاته يې زه کورته ورغلم سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستو شېرازلکه دبربړکۍ په شان تاوېده چای یې راوړ ، والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تا څښلی ده دابېل چای ده پیاله یې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مایې دپلار سره خبره یاده کړه هغه راته وویل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي ویلي ،اونه هم مورې په دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته وویل لالا ! ماته خویې ویلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه، وایم ورېندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،ځه چې ځوو ،رانېغ شو ، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وایم راځه چې نن دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورینه ټنډه هرکلی وکړ اوحیران و چې په دې دخت کې موځنګه ورپېښه وکړه ناست وو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو قدوس خان ته یې مخ وروا ړوه چې مونږ دلته دیو خبرې لپاره راغلي یوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته یې ووایم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ویې وویل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبیا په تورشپه راتلې دخه لپاره ساده سړیه داسې فکروکړه چې یوا ځې ناست یې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ویل مورږ راغلي یوچې تاسوته دښېښې لاس درکړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادوستي ومونوره هم ټینګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه

یوشېبه غلی شو ،دیوې شېبې لپاره چوپتیا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ویې ویل سمه ده موږبه مصلحت وکړو، بیابه تاسې ته احوال درکړو ،ماغوښتل چې یوڅه ووایم خولالامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.

ـښه نوموږبه بله ورځ بیا راشو اوس دخدای په امان، هغه ویل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بیا ورغلو ،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره یاده کړه هغه وویل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعلیم یافته هم دی اوالله دې نورهم ورته نېک وښیي، موږپه دې ښېښې خوښ یو، یودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! !دشیرینۍ دقاب څخه مې څودانې چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو یه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خیریوسي بس په یوترپ کې یې په غوري کې ایښی دستمال راوراساوه وماته یې ونیوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلواشاره مې ورته وکړه، هغه راته ویل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماویل که ستاسواجازه وي زه به یوڅودتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مخ را واړوه داد خوښی کار دی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پیل کړې ما تیار له ځان سره یو څو داني دلس وروپيېوال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشو مانو والوزول، او کورته ورسېدو هغوی ټول په انتظار کې ناست وو ،داموخو مره ناوخته کړه مورېخو مو له انتظاره مړه کړو څه مووکړل؟
ما وغوښتل چې شیرازیو څه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ او د کښېناستلو سره مې يو سوړ اوصوېلي ووېست ،تکيه مې ووهله د شېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل او د ځواب لپاره يې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل او چيغه يې کړه مبارک موشه اود ستمال يې د ټولو په مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په يو اواز شروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، او ماته په غاړه کې راپرېوت ،وايم غفارکاکا زنداباد، شُغلي پرې ورخېز کړل ای بې شرمه ! !ژندابادد خولي پېښې يې ورته لکه ديوې ماشومې پشان وکړې، مور يې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه يې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ويله او اجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې مياشتو په تېرېدو سره واده تيار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، او شنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلميان اوزړې رواني وې ،دواده لومړۍ(دنکريزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخــه د پېغلو پــه لاســونو د دریاګانو او چموا وازونه او رېــدل کېــدل او دبانــدې دغتهــو دوه ســره ډولونــو اوازونــه او دڅوانانو اتڼونــه او دپښــو دربا اورېــدل کېــده، ســباچې دډوډۍ مراســم خــتم شــو او مېلمانــــه خـــلاص شـــول ،نو دتخـــت شـــانۍ وخـــت شـــو ټولو مېلمنو او دهلـک خوینـدوورونړو او خپلوانو ټولو رنګینې جـامې اوغوسـتې وې شـاه اونـاوې یوځـای ودرول شـول او یوبـل تـه یـې پـه ګوتوکې ګوتمې ورکولې(چېله بدلې) چې پـه دې وخت کـې نـاڅاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلړصبر وکړۍ ! !

تـول حیـران شـول ددې پـه لـورې سـترګو شـپېلۍ ورمخـامخ کـړې ، دارا غلله او ددې ټولو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخو اودربده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې په اخرت کې مې غـاړه بنـده نـه وي هغـه دا چـې مـا دې دوا ړوتـه پـه ماشـوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دې اودوا ړوزما تیونه رودلې دې،دشبراز رنګ والوتـه بـې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پرېوتـه، خپلـه هم پـه کـټ کـې راچپــه شـو او واده تــه راغلــې خلــک پــرې راټــول شــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدنصيبه

ماذديګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ
کلی له ښارڅخه ښايسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور
په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې دخدای (ج)
بخښلي سرور اکا لور زېبا په چيغو اوکړيکود کور له دروازې څخه
کوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروکې يې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حيران
شوم له ځان سره مې وويل خدای دې خير کړي دسروراکا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوې ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونيوله اوله خاورونه مې پورته
کړه ترې ومې پوښتل څه چل شويدی خوزېباته سلګيو وار ورنکړ
چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه
دحميد دمور اواز چې له ژړاسره بدرګه کېده وويل حميده زويه مور
دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصيبه خدای اخستې
وای ميندې يې ورته زما پشان بورې شه بچيان يې ورته يتيمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې څه ! ! حمید مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم دېوال ته تکیه شوم خدایه حمید خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه کې لکه دطوفان پشان یوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحمید دوی ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حمید خوارکی په سرو وینو کې لړندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه وخته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر ښخه راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحمید په ملا کې داسې ننوت لکه په یو ه کښوره کې چې لاس ورښکته کړې داهغه ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په ښځو کې ورک شو، زېبا ښوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چیغو کې یې ورته وویل((مورجانې اوس به تاته داروښوک راوړي)) دکلي ځوانان تللي ول هدیرې ته اوقبر تیارشوی وه مړی موشپې ترشپې خاوروته وسپارله. حمید اوزیبادواړه هغه بد نصیبه خور او ورور ول چې دوه کاله وړاندې یې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له امله مړ شوی وه، اودوی یې دتل لپاره له مینې بې برخې شوي وو دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحمید په غاړه شوه نوموړی په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښوا خلاقو ښښتن وو دښوونځي تر ختګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته دپای ټکي کېښودل شو، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ، ژاولې، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميد دوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زيبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلو ځانونو ته نفقه برابروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ وظیفه

تل به يې د نوم په اوربدو ډېر خوښېده او که به يې د چاله خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به يې ګړوله تر څو يې په باره کې يو څه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده يې هېڅ خيال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت يې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان ته يو څوک ويلې ،يوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې يو په بل پسې په څوکيو ناست وو ، خو استادلا نه وراغلی چې په دې وخت کې د تميم د ټيليفون زنګ پورته شو کوم ملګري يې زنګ وواهه ټيليفون يې اوکې کړ خبرو په منځ کې تميم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره يو طلايي چانس و ،نو بې له سوچ او فکره يې پرې غږوکړ وبښه دلړ شېبې لپاره دې قلم راکړه يو نمبر پرې ليکم زما سره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بيا يې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تميم چې نمبر وليکه نو قلم يې د مېزپه سر ټکوه د خدای پامانی وروسته يې په خپل جېب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی اودرس يې پيل کړ په شاګردانو يې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو دنوټ لپاره اماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی ،ولوله چې قلم یې له تمیم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه حیرانه پاتې شوه چې له تمیم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تمیم هم سرتېټ اچولی و اوپه دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ اونازک اواز قلم وغواړي اودده هغه ارمان چې له ډېره وخته یې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې دیوبل همصنفي په واسطه ترې دقلم غوښتنه وکړه !! تمیم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېرمایوسه شو ،قلم یې ورکړ استاد درس پیل کړ ،ددرس په جریان کې استاد دسباورځې لپاره شاګردانوته کورنۍ وظیفه په نښه کړه تمیم دشپې په کورکې کورنۍ وظیفه لیکله چې په اخري کرښه کې ترې یوڅه اشتباه وشوه دا ورقه یې په همدې ځای پرېښوده اوپه بله ورقه کې یې کورنۍ وظیفه ولیکله ،کتابونه یې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه یې هم دکتابچې په منځ کې کېښوده ،سباچې کورس ته لاړاواستاد راغی نوله هرڅه نه مخکې یې کورنۍ وظیفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شوچې کورنۍ وظیفه یې هېره کړېده حیرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استادهم ډېر غوصه ناک وه تمیم چې ولوله ورخطا اوترهېدلې ولیده نو پوه شوه چې کورنۍ وظیفه یې نده لیکلې نویې سمدستي خپله کورنۍ وظیفه راواخسته اودخپل نوم پر ځای یې دولولې نوم ولیکه ،له استادنه پټه یې ورقه دولولې مخې ته وړاندې کړه اوخپله یې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ویې ویل چې استادخو یې هسې هم ټکې په ټکې نه ګوري ،ولولې چې ورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدہ نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژرېږي په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای لیکل شوی و حیرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي او که داستاد رټلې او خجالتوونکې خبرې واوري نوله ځان سره یې پرېکړه وکړه چې د استاد له خبر ونه راته دانبه ده چې وایې خلم همغه وه چې تمیم ولوله د استاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تمیم نه مننه وکړه؛ خو تمیم ورته وویل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنورو شاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتمیم په دې صمیمانه اوله پېرزوینې نه ډکو خبرو دولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکینه په مینه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تمیم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم یې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تمیم چې زړه یې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي انداز کې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل او دکلاس تر شروع کېدو پورې به یې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلو کې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نیمایي ته رسېدلی وچې دتمیم دوی کور د څه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنو تمیم نشو کولای چې له کوټې سنګي نه شهرنو ته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبایې ولولې ته وویل زه نورکورس ته نه راځم! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حیرانه شوه اخرخبره څه ده؟ده ځواب ورکړ زموږ کور له دې ځای نه لاړ او په کوټې سنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موبل کور په کرایه ونیوه نوداځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده
اونشم کولای چې روزانه لاړشم اوراشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د
ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې
داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس
کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې اوتمیم سره ونه لیدل ،یوه
ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلري یې پرانیستې وه لغات یې زده
کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدوکې یوه انجلۍ ورسره
دتېرېدوپه وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل
نجلۍ همغسې دبربرکۍ په شان تیزه روانه وه اوهېڅ خیال یې پرې
رانه وړتمیم له ځانه سره څه وبنګېده اونجلۍ پسې یې وکتل
دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نرې دګولوبند په شان ګوچنی ټکری
اوتوره اوږده چونټکه چې په ملایې لکه دمارپه شان راځړېده،
دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هواکړ،کتابونه یې راوټول کړل
اوپه بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ،
سوچونو پسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره
به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونواوفکرونوکې کورس ته
ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه
مګر فکر یې په بل ځای کې و استاد پرې ږووارې اواز وکړ مګر
تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له
رخصتېدونه وروسته کورته ولاړفکرېې پرځای نه وه ، سباته تمیم له
خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لورروان شوخونن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نېغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې ځودقیقې وروسته تمیم ددروازې اوازواورېده سرېې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه بېرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،بېرته یې په لوستلوپیل وکړ چې یووخت یې ساعت ته وکتل نوددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه یې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یوبل ځوک داسې راکوزشولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددواړو سترګې یوپر بل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه !!ولولې! !تمیم چې دولولې لنډوجامو ،اوږودقد ،توروااوږدوزلفوته وکتل نوپرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانوپه شان یو بل ته مخامخ ودرېدل اوله ستګویې اوښکې روانـــــــــــــــــــــــــې شـــــــــــــــــــــــــــوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې دټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، دهریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، مابه چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څوکومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولوبه ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته څوټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ماهم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه مایاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاوستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ ورباندې کاوه ،چې هغه رابانده را مخکې شو.لالامبارک شه زه کاکاشوم، اواز د سرورو (زیشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا شوی وه) ټولو را سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم را کولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده څو میاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه را شه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ما هم ورسره ومنله نو را غلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونوکې بوخت شوم، له داخل را تګ سره هرڅه بل شان وه، البته یوا ځې زمونږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماښېجنه ښکاربده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو را پد ېخوا یې په کړو وړو کې ببخي تغیر را غلی و ، دشپې لخوابه هم ډېرنا ارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا څومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داخو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه را غلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکاربده، یوا ځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خوهغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېڅانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايې هم راته ويلې ووه چې کلـه يـواځې وي، اوڅوک ورسره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وېرېږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شـان تعجب کـې وم ،څو ورځې نورې هم په همدې شان تېرې شـوې، يـوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به دا هم له ځانسره واخلم او کـوم ځـای تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلـم خوينـدو ورونـړو اسره روغبـړ وکـړ ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما په مـور پـلار، خويندو ورونړو هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکـه داچې دکـوم بـل کورنـه دلتـه راغلـې وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ به زما خيـال هـم ډېـر زيـات سـاته نـو لـه همـدې املـه بـه يې دا هم ډېره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانو او مېلمنـو ډېـر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړای شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چـې غوږونـومې دزړه دړزا بـې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـواځې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه يې ځنګ تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وو بربږي نو بیا ؟
هسې هم هغې خو راته ویلي چې په داسې وخت کې باید پرې یو
ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویل چې څه وهي خودې نه اونه ادم
خوره ده، چې وبه دې خوري، راځه همداسې ورشه ،خوبیابه مې
وویل هسې نه چې دا وو بربږي، اوځه چل پرې ونه شي، خیر خوونه
شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې،یوځل مې په
ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووایم، خو ستوني هم قسم وکړ،
چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کړلو ،ربیلوکې نژدې درې څلور
دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسې نه چې ومې وینې ،بیابه بل
ګمان رابانده وکړي، بې اختیاره مې وویل، شمیم ! ! مخ یې
راواړاوه ، له سترګوېې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې ته
یې دټوشي پیپرو قاغذي قطعې ایښې وه اوسمه ډېرې یې جوړه
کړېوه، ځان مې زړور کړو خواته یې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې
داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده
جوړه ، اوکه زما کومې خوریا وروراویاهم بل چادرته څه ویلي وي
خوماته یې ووایه ،زه به یې پو کړم ، له ځایه پاڅېده، لاس یې
دسترې مشي په نیت راواوږود کړ، مایې هم لاس ونیو ،اوله ځانسره
مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کړې، ورته مې
وویل:ګوره شمیم ! ! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وایې هېڅ
امکان نلري، اخر چل څه شوی دی ، چې ته داسې کوي ،ګور
داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلې يې ما ستا پرشونډو مسکا ونه ليده بغير له غم خفګان او پرېشانۍ ايا له ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژر کوه ماته يې وواېه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې وواېه، که څه ناروغه يې هم راته يې وواېه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته يې وواېه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه و برېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يوخوته لاڅومره په خبروپسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويل چې راته يې ونه وايې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يوشرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شميم ! !؟وګوره وو برېدې کنه؟

نه نه يم و برېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اوربدلی نو بيا پوښتنه ځله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خوښ او خندان ساتي.هاهاها په کرس کرس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یو څه ټکنی، شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوما خودرته ویلي ند ي چې هغه نارو غ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هرڅه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تا وویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړایې ایساره نکړای شوه ،د سلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیا یې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیا ولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیا یې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېرقهرمې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې به يې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې يا څلور دانې لکه د بګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يو نيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هومره نه و، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مرازانو ته تيپچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زارۍ به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دا مرزان دې ستا په سرمارړه شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه ښاروېو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او څښې. ټول کارونه به يې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټيو کې به يې سرې او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لونې وې ،تر څو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليونی فکريې پکارا چولی و ،چې راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه دا خپله ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نوېې همداسې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوې او منډاووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېريې په عزاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګُنده کړه شوه او دغويي پښه يې ووهله ؛ده چې دغويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابو نشوای کړای فوراً يې جيب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جېبه راووېست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيورې لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده وابښه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه د مجنون ضد ندی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سباناری (دسهارچای

(c) ketabton.com: The Digital Library

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده نوبې چاى توت دونې سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلار له وېرې يې منډه هم نشوه اخيستى ،خو کله يې چې له سترګو پناه شوه بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې سترياڅخه يې خبرې نشوې کولاى،موريې ترې وپوښتل چې څه چل شوى دى؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په سترې لهجه يې وويل بابامې غوبى په چاقو وهلى دى ! څه !؟وى ډوبه شوم ، ټکرى په سرکړاو ييلې پښې له کوره ووته، يوه تارې ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټې ته په رسېدوسره يې چې سترګې په غوبې ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دماريه شان تاوېږي؛ نو په سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپل چاى نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دى چې وايي :دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خداى دې ږيره په ټټر تويه کړه، خداى دې ووهه سپين ږيرى شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوى دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېرى ښکارېده ،ولې چې په هغه ورځ چې ددوى چيغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او دکلي په دلاک (نايي) پسې یې پلټنه پیل کړه پیدا یې کړ له لاسه یې راونیوه او په یوه کوښه کې یې کښېناوه. هله ژرکوه له دې ږیرې مې خلاص کړه چې دفلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل، ورته یې وویل: مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شین اوښته وویل: ږیره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نایي مجبور شو او دمجنون ماما اوږده ږیره یې ورته پاکه خرېیله او روان شو، کورته چې راغی بچیان یې پرې راټول شول وی!! بابا دادې څه کړي؟دی راغی او دهوبلۍ په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن یې هم راغله او دمجنون شین مخ یې چې ولید!! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې؟دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز یې په لاس کې وه او پورته پورته یې کاوه په تروه تندره یې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه راوېستې وه ږیره دې په تېرتویه شه، داسې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همداسې دې غوښتل کنه؟که بیا مې درته له خولې نه یوه خبره هم واورېده نوستاد سرحال به هم زما دګیرې پشان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې يې ومښلې اوپه خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری يې راکش اوپر سريې سم کړ ،څوځايه
پينه شوې کلوشې يې پر پښوکړې روانه شوه اوبلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښايسته ځنډ وروسته يې بېګانی جواری اويوکلوله پياز په پلو
کې واچول اوله کيږدۍ څخه راووته ،خوب يې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی اولکه ټال ځنګېده ،لکړه يې راواخسته او رمه يې روانه
کړه ،صبرو چې پاينده ولېده نوپه بادام ګل يې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې يوسه تادخوب ګوډی هغه ده پاينده خپل مالونه
راخوشې کړل اوته لاپروت يې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موريې ورته جواری او لږ پنېرپه دستمال کې وتړل
پټکی يې غاړه کې واچاوه اوپه مال پسې شوه ،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري اوسېرلي دڅړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پاينده بل ورور ياخور نه درلود موريې يوکال دکډوپه وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل یوه لیوني اوښ د سینې لاندې کړې او وژلې یې وه ،پلاریې بل واده وکړ دې کورته د میرې له راتګ سره سم د پایندی د بد مرغۍ ورځې شروع شوې ،ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهار به یې ورته مالونه مخکې کړل او بېګاته به په تیاره سترې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه(ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ،اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې ځنګه (ډول واهه)دی به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پایندی خپل جواری وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ،لمریې پرهډو کوښه ولګېده نو ځکه خو یې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ،رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه یې لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو ،ژړیې بادام هم راببیدار کړ او د مال په راټولولو یې پیل وکړ ،خو د پایندی یو سېرلی نه وو اخواد ېخوا یې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ ،بادام پایندی ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به یې په رڼا وګورو خو پایندی ته د میرې خبر نېغې سترګو ته ودرېدې :که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه !زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ،خو د بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېروو چې پایندی کېږدۍ ته ورسېده د میرې له وېرې یې پټ پټ د کېږدۍ پېڅول پورته کړ او غلې پر بوته،د سحر له رڼا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم غره ته روانه شوه ،اودسبرلي په لټه یې پیل وکړ ډېر زیات یې ولټاوه خو پیدا یې نکړ ،له لمرختو سره بادام هم خپله اوهم دپایندې رمه غره ته راپورته کړه ،بادام ښېغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه یې پرپایندۍ پام شو چې په یوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکې هغه بیاویده ده نوبېي له همدې ځایه ورته ناري کړې پاڅېږه لېونۍ سبرلی دې ولټوه که پیدادې نکړنومیره به دې ووهي خو پایندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وویل دالمروګوره او ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ یې په تخرګ کې ونیوله،پرخې (لویې تیږې)ته پورته شو ، دهغې ښې لاس یې ونیوه او ټکان یې ورکړ له همدې سره یوتورمار دپایندۍ له ډډې په ځنښېدوشو ،خوپایندۍ له خوبه پورته نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انې(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوباړی ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلوزامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوې، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد ځان تر ځنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبروم چې انۍ مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلانې کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې د برختې مې پېژندلي وای،نا ببره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انۍ مې راباندې فکر شو ، اول خو حيرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د يوخوب پشان ورته معلوميده ، بيايې د فکر لړلۍ وشلوله او زما په لور يې را وځغاستل،زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره يې ښکل کړم چې اوتر يې کړم،نور يې له ځانسره نژدې کېنولم،د کور ځښتنې هم سترې مشې راسره وکړه،د کورنۍ حال او احوال يې راڅخه وپوښت،هغې زما مور پلار او نوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګيره فضاکې ناست وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې ديوه دشلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو ، چې د سلام غږمې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې ته يوه نجلۍ چې د چايو چاينک او پتنوس يې په لاسو کې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که د انسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه،، داسې ښايست لا ماليدلی نه وو ، که رښتيا وو ايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په لیدو مې انۍ رانه هېره شوه، یوائې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کېښوده نوزما سترګې یې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مینې محبت، اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او یوه سندریزه انګازه یې پیل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتیا هم د مینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیر لري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نریو وروځو، ګلابي نریو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قداوقامت هغې ته حیران کړی وم، هسې قدرتي سینګار شوې وه، خو زما خوشبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولو ته وایم چې ما هم مینه کړې ده، په همدې فکرونو کې وم کې وم چې انۍ مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه ! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمینې له ډک سمندرنه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې ! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښنم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول یې راغبرګه کړه، او بـه پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو داپخپله دومره وچه شوې وه چې پـه خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وویل کنه چې زه ګرم چای نـه څښـم، ددې جرئت ته نور هم ویده شوم.
خـو ای کـاش چـې نـن مـې انـۍ تـر ډېرځنـډ همدلتـه پـاتې شـوې وای،افسوس چې هسې یې ونکړل،دنجلۍ مورتـه یـې مـخ کـړ، مـوږ اوس ځو ،رخصت یې واخست، پـه دې کـار سره یـې زمـا پـه زړه کـې د ځان لپاره مینه یوڅه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هـېڅ مـې نه شول ویلی،له کوره دوتلو پـه وخت کې مې زه لـه انـۍ نـه وروسـتـه شـوم، څوځلـه مـې وروسـتـه وکتـل،چې دادکـوټې پـه مـخ کـې لاس تـر زنـې ولاړه وه،او پـه مـوږ پسـې یـې کتـل زمـا لـه کتلـو سـره بـه یـې شرمګینه خندا په شونډو لکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وویل:اوس باید موږ ولاړ شو زمـوږکره، هغې وویل چې سبابه ولاړ شو، اوس خو ډېره ناوختـه ده، خومـا نـه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نـا ارامـه وي پـاتې شـو، زمالـه ټینګېدوسره هغه هم رضاشوه،ویل یې ښـه نـو چـې تـه ډېـرضـدکوې راځـه چې ځـو،روان شـولو، نژدې ماښـام و چـې کـورتـه را ورسـېدو، دشپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بسـتر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بیا نویوې رنګینې اوکاملاً نوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـړۍ تــه ، چــې لــه دې ځخــه مخکــې مــې دداســې نـړۍ تصــور هــم نشو کولای داخل شوم،شنه باغونه،شنې جلګې، په ویالوکې سپینې داوښکوپشان رواني اوبه،دشپېلۍ غږونه،دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې اندازکې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یې په تن وې،دمنګي له غاړې یې لاس را تاوکړی وواودیوې بدرۍ جمالي په شان زماپه طرف په ناز او نخرو راروانه وه،نو ترسهاره په هماغه رنګینیوکې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولې داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي،ډېرژر سهار شو کله چې پلار مې راباندې اواز وکړ چې لمونځ ته پاځېږم نو ډېره زیاته غوصه راغله ،له خوبه را بیدار شوم ،لمونځ مې وکړ، دچای څښلو وروسته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده ،نن مې غوښتل چې له انۍ ځخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم یې تري یاد کړم،دپلارنوم،او داچې مورله دوی سره څه ریشته لرو؟

په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وې چې کورته راغلم،پلار مې هم په کور کې نه و ،مور مې دکورپه کارونوکې بوخته وه، انۍ مې په کټ ناسته وه، ورغلم، او ترڅنګ یې غلی کېناستم،ورته مې وویل موري ! یوه خبره وکړم؟

ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟

نه داسې خـــــــوکله ندي شوي خوبیاهم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
مورې ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چا دی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زموږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه يې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انې مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ یوځل یې راته وخندل او له غوږنه يې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وړی وړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم يې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انې مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ما چې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلار سره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلور کلنه وه !!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمي مودې ملګرې

ویاړمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ، چې څوک ورشي نو نورخودمرغۍ شیدې شي خوهغه شته ایمان هم ترې کډه وکړي.

اوښکه: په حیرانتیاسره :اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.

ویاړمن: نه اوس نو داسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وایي چې السلام علیکم ؟

اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وایي هو رښتیا شیخ صیبه نوربه داغلتي نه رپیټ کېږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.

ویاړمن: ښه کېنم خوپه یوه شرط.

اوښکه: دڅه شي شرط ښه ته به بیاوایي چې ماته انګریزي رازده کړه.

ویاړمن:وایم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وایم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاهم پکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.

اوښکه: هاهاهاسمون نه semanسېمن.

ویاړمن: بس هرڅه چې ده.

اوښکه:زه خوو ایم ویاړمنه چې رازه له دې تېروکیسونه به تېرشو اوپه نویو خبروبه فکروکړو.

ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلوخبروډېره مئېنه یې.

اوښکه: ښه ده بابا ! ! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضدکې خومکمل سېمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.

ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.

اوښکه: زماخبرې واوره داسې درته وایم خوزه هم یوشرط لرم اوهغه داچې زماپه خبره کې به نه راغوټه کېږې سمه ده؟

ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.

اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوانه ماته ستوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایې پوهنتون ته وروپېژندل شوم ،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یواځې زه پکې افغانه وم ،نوزما په ډېرکم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه ببرته ولاړه شم افغانستان ته اوکله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ،ما هغوی ته هېلووویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ماته یې نېغ نېغ کتل ما ورته وویل چې خیر خو به وي ؟ یوه راته وویل:مونږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ما وویل نه زه داکارنشم کولا خو هغوی غوښتل ما له ځانه سره په زور بوځي یوه زه له لاسه وینوم اوکش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي اوخوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش اوګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یوبل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړ ویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنڅاکلپ هم ندی دا ددرس ځای دی نه دلوبو اوچکر ،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل دڅه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خندل اوروان شو ،دڅوورځو په تېرید سره ما بیادی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ما هم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده اودده دکورنۍ په اړه وپوښتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سپمن ،په کوم ځآی کې اوسې، په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! اڅه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېردقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډيره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نيولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګرى شو ،يوځاى به مو studyکوله خو موږ داوړو بېلې بېلې پوهنځۍلوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به موکولې دې لړۍ نږدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايده يې ونکړه خير نن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوی کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايي کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کورکه راوښيې ،هلک چپ طرف ته ګوته ونيغه کړه that's there homeزه ورننږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يوسړی له کوره رابهرشو په انګليسي يې وويل تاسوڅوک؟ماوويل دادسپمن کوردی دسړی په سترګوکې اوښکې ورغړېدې yesخوماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سيمن کوردی ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړغېږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطاکړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يوائې پرېښودو)اوبيا يې چيغې کړې،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سيمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلي يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سيمن زما ملګری دی هغه داخوورځې نه راځي خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سيمن به پکې مطالعه کوله هلته د سيمن قسم قسم عکسونه ،دروښي ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سيمن درې ورځې مخکې له کوره د برېښه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې د برټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او د شفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرورشم کله چې هلته ورسېدم د سبمن اخري شپې وې ، دلته شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړا یې راقابو نشوه کړای له سترګو یې داوښکو باران شروع شو ، ماهم ژړل ، خپلو خبروته یې ادامه ورکړه او په ډېرو سختو حالاتو کې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ، لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) مادد ې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې ځخه مې بې اختیاره چیغه ووته سبمن سبمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ، چې خیر دی داهرڅه د هغه زات له طرفه وې چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ، په هرحال یې شکر ، ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبراو حوصلې ته حیرانه پاته شوم ، ماورته وویل چې زه کولی شم د سبمن قبرته ورشم ؟زه او سیماچې د سبمن کشره خور وه له پلار سره یې په کوچني موټرکې سپاره شوه چې ډربوري هم سیماکوله له کورڅخه دوه کیلومتره لرې فاصله کې یوه لویه او سپنیزه چهاردیوالې ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوې وه afghan's graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوي قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړاراغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان می راقابو کړ یوڅو شېبې ورته ولاړوو نورترې راوان شولو په لاره کې د سبمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار لماځخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه یم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل اوبیا یې جېب ته لاس کړ هغه لاکټ یې راووېسته ،کله به یې په لاکټ کې لیکل شوي نوم ته کتل اوکله یې ماته،یوځل یې زما سرپه غېږکې ونیوه او زړه ته یې نږدې کړم،پرتندي یې ښکل کړم او لاکټ یې راپه غاړه کړ ،راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په سترګو کی دخپل زوی مینه وینو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجیب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې یې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او دا لاکټ چې ته زما په غاړه وینې داهماغه لاکټ دی چې نن یې هم له ماسره د سپمن مینه ژوندۍ ساتلې ده.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library